

Den 21. oktober 2003 blev af Ophavsretslicensnævnet

i sag nr. 86

De regionale spillesteder:

Fonden Bornholms Musikhus,
Foreningen Copenhagen JazzHouse,
Foreningen Det Bruunske Pakhus,
Foreningen Fermaten,
Foreningen Bag Forbrændingen,
Musikforeningen Loppen,
Multihus Tobaksfabrikken,
Foreningen Gimle,
Musikcafeen,
Den Selvejende Institution Rytmeposten,
Skråen,
Storstrøms Amts Rytmiske Spillested – STARS.
Sammenslutningen Stengade 30,
Studenterhuset (Aalborg),
Kultur- og Medborgerhuset Sønderborghus,
Cap Rock-Train,
Koncertvirksomhedens Fond (VEGA) og
Fonden VoxHall

mod

KODA

afsagt følgende

Kendelse:

Indledning

Sagen angår beregningen og størrelsen af det vederlag, som klagerne, De regionale spillesteder: Fonden Bornholms Musikhus, Foreningen Copenhagen JazzHouse, Foreningen Det Bruunske Pakhus, Foreningen Fermaten, Foreningen Bag Forbrændingen, Musikforeningen Loppen, Multihus Tobaksfabrikken, Foreningen Gimle, Musikcafeen, Den Selvejende Institution Rytmeposten, Skråen, Storstrøms Amts Rytmske Spillested – STARS, Sammenslutningen Stengade 30, Studenterhuset (Aalborg), Kultur- og Medborgerhuset Sønderborghus, Cap Rock-Train, Koncertvirksomhedens Fond (VEGA) og Fonden VoxHall, ved afholdelse af koncerter skal betale til indklagede, KODA, jf. ophavsretslovens § 2, jf. § 1, sammenholdt med § 75 a, stk. 2.

Klagerne er de 18 rytmiske spillesteder, som i medfør af musiklovens § 3 g er udpeget som regionale spillesteder og som sådanne modtager tilskud til udgifter forbundet med musikdriften dels fra Statens Musikråd, dels fra kommuner og amtskommuner.

KODA forvalter rettighederne til offentlig fremførelse af musikværker på vegne af komponister, tekstforfattere og musikforlæggere. KODA er i medfør af ophavsretslovens § 75 a, stk. 1, godkendt af Kulturministeriet som forvaltningsorganisation.

Sagen er i henhold til ophavsretslovens § 75 a, stk. 2, indbragt for Ophavsretslicensnævnet ved klageskrift af 1. juli 2002. Efter skriftveksling blev der afholdt mundtlig forhandling den 18. september 2003.

De regionale spillesteder har været repræsenteret af advokat Bastian Rankløve, medens KODA har været repræsenteret af advokat Erik Nyborg.

I nævnets behandling af sagen har deltaget højesteretsdommer Peter Blok, advokat Asger Thylstrup og advokat Hanne Bender.

Parternes påstande

De regionale spillesteder har nedlagt endelig påstand om, at KODA skal anerkende, at de regionale spillesteder ved afholdelse af arrangementer med levende musik, som har karakter af koncerter,

anvender KODA's almindelige koncerttarif, jf. for så vidt angår 2003 sagens bilag 39. Efter denne tarif skal der som udgangspunkt betales 5,5 % af entreindtægten, jf. nærmere i det følgende afsnit.

KODA har heroverfor påstået frifindelse og har endvidere nedlagt følgende endelige selvstændige påstande:

Principalt:

Klagerne tilpligtes at anerkende, at tariffen for benyttelse af KODA's repertoire fastsættes ud fra nedenstående procentsatser af det samlede musikhonorar (til musikere, sangere, solister m.fl.):

2001:	3,5%
2002:	4,5%
2003:	5,5%
2004:	7,0%
2005:	8,5%
2006 og frem:	10,0%

For KODA's tilladelse til anvendelse af KODA's repertoire skal i øvrigt gælde de minimumstariffer og øvrige vilkår, der fremgår af **bilag N**.

Subsidiært:

Klagerne tilpligtes at anerkende, at tariffen for klagerens benyttelse af KODA's repertoire fastsættes i overensstemmelse med **bilag O**, således at der i beregningsgrundlaget for tariffens procentvederlag udover entreindtægter medregnes offentlig støtte og offentlige og private sponsorindtægter af enhver art, og således at vederlagsprocenten fastsættes som følger:

2001:	1,93%
2002:	2,48%
2003:	3,03%
2004:	3,85%
2005:	4,68%
2006 og frem:	5,50%

For KODA's tilladelse til anvendelse af KODA's repertoire skal i øvrigt gælde de minimumstariffer og øvrige vilkår, der fremgår af **bilag O**.

Mere subsidiært:

Klagerne tilpligtes at anerkende at tariffen for klagernes benyttelse af KODA's repertoire fastsættes i overensstemmelse med **bilag P**, idet tariffens procentvederlag beregnes af klagernes entreindtægter, og således at vederlagsprocenten fastsættes som følger:

2001:	4,2%
2002:	5,4%
2003:	6,6%
2004:	8,4%
2005:	10,2%
2006 og frem:	12,0%

For KODA's tilladelse til anvendelse af KODA's repertoire skal i øvrigt gælde de minimumstariffer og øvrige vilkår, der fremgår af **bilag P**.

Over for KODA's selvstændige påstande har de regionale spillesteder påstået frifindelse. De har ikke haft særskilte indsigelser mod de minimumstariffer og øvrige vilkår, som fremgår af sagens bilag N, O og P.

For det tilfælde, at KODA får medhold i en af sine selvstændige påstande eller i en påstand, der kan anses for indeholdt heri, er der for så vidt angår tariffens tidsmæssige udstrækning mellem parterne enighed om følgende:

Tariffen skal være gældende fra 9. juni 2001 og indtil den af en af parterne måtte blive opsagt med mindst 6 måneders varsel til udløbet af et kalenderår. Dog kan tariffen tidligst opsiges til ophør den 31. december 2006, med mindre den offentlige støtte til de regionale spillesteder ændres væsentligt, i hvilket tilfælde opsigelsesbestemmelsen alene skal være som angivet i første punktum. Ved væsentlig ændring forstås i denne sammenhæng, at den samlede offentlige støtte til de regionale spille-

steder for et kalenderår afviger med mere end 25%, i opadgående eller nedadgående retning, fra den gennemsnitlige årlige offentlige støtte for perioden 2001-2003.

Baggrunden for, at den 9. juni 2001 er valgt som begyndelsestidspunkt, er, at lov nr. 472 af 7. juni 2001, ved hvilken kontrollen med KODA's tariffer blev overført fra Kulturministeriet til Ophavsretslicensnævnet, trådte i kraft denne dato. KODA har imidlertid erklæret, at man har til hensigt at lægge nævnets kendelse til grund også for så vidt angår tiden fra den 1. januar 2001 til den 8. juni 2001.

Sagens baggrund og omstændigheder

Ved lov nr. 341 af 17. maj 2000 om ændring af musikloven indsattes i loven et kapitel 2 b om rytmiske spillesteder (§§ 3 g – 3 i). Efter § 3 g, stk. 1, kan Statens Musikråd inden for en beløbsramme fastsat på finansloven yde tilskud til rytmiske spillesteder til udgifter forbundet med musikdriften. Tilskud kan ydes i form af honorarstøtte eller som tilskud til regionale spillesteder, jf. stk. 2. Statens Musikråd kan kun yde tilskud til rytmiske spillesteder, der tillige modtager et kommunalt eller amtskommunalt tilskud til musikdriften, og tilskuddet fra Statens Musikråd kan ikke overstige det samlede kommunale og amtskommunale tilskud, jf. § 3 h. Lovændringen trådte i kraft den 1. januar 2001, men ordningen med udpegning af regionale spillesteder havde gennem en længere periode været forberedt gennem forsøgsordninger og indkaldelse af ansøgninger.

I de almindelige bemærkninger til lovforslaget anføres bl.a. (FT 1999-2000, A s. 5017 f):

”Formålet med lovforslaget er at højne kvaliteten og udviklingen af den professionelle levende rytmiske musik til gavn for udøvende musikere og publikum. Ved at yde tilskud til de rytmiske spillesteder, der udgør den fysiske ramme om genrens kunstneriske udtryk, kan fundamentet og udviklingspotentialen for den rytmiske musik sikres. Tilskuddet til spillestederne ydes til de udgifter, der er forbundet med musikdriften, primært aflønning af musikere.

Lovforslagets målsætning er at sikre en sammenhængende løsning for hele det professionelle rytmiske musikmiljø. De spillesteder, der kan komme i betragtning til tilskud i henhold til lovforslaget, kan derfor både være spillesteder med et stort aktivitetsniveau, hvor funktionen som rytmisk musikscene altid er i forgrunden, og spillesteder med et lille aktivitetsniveau, hvor der sjældnere præsenteres professionel rytmisk musik.

Historisk har spillestedsområdet været præget af en stor grad af uensartethed. Forskellige støtteordninger har afløst og suppleret hinanden, samtidig med at kommuner og amtskommuner har prioriteret området meget forskelligt.

På den baggrund iværksatte Statens Musikråd og Kulturministeriet i 1994 en større undersøgelse af de rytmiske spillesteders situation. Undersøgelsen blev foretaget af Center for Alternativ Samfundsanalyse (CASA), der sammenfattede undersøgelsesresultaterne i den såkaldte CASA-rapport. Rapporten anbefalede især en satsning på ”de gode spillesteder”, dvs. et ”spillested, der prioriterer præsentation af rytmisk musik ud fra kunstneriske og kvalitative kriterier”.

På baggrund af CASA-rapporten iværksatte Statens Musikråd i 1996 et forsøg med regionale spillesteder. Fem spillesteder blev efter ansøgning udvalgt til at deltage i forsøget, og stederne blev garanteret et årligt statsligt tilskud til musikdriften under en række forudsætninger. Tilskudsforudsætningerne betonedede blandt andet, at det statslige tilskud skulle modsvares af et tilsvarende samlet kommunalt eller amtskommunalt tilskud, samt at spillestedets drift blev varetaget af en fuldtidsansat, kunstnerisk leder. Forsøget med de regionale spillesteder var oprindeligt treårigt, men blev siden af rådet forlænget med ét år. Forsøget udløb med udgangen af 1999. Musikrådet har løbende evalueret forsøget, og både de deltagende spillesteder og de respektive kommuner og amtskommuner har givet udtryk for, at de entydigt har oplevet en positiv effekt af forsøget.

På Baggrund af CASA-rapporten og erfaringerne fra forsøget med de regionale spillesteder udarbejdede Statens Musikråd i 1998 rapporten ”Forslag til spillestedslovgivning”. Rapporten indeholder forslag til en spillestedslovgivning på to niveauer; dels en bred honorarstøtteordning, dels en tilskudsordning for et antal udvalgte regionale spillesteder. Forslaget sigter således mod, at der skabes en administrativ enkel og samlet løsning for de mange forskelligartede, rytmiske spillesteder.

I forlængelse af Musikrådets forslag blev der på tipsaktstykket i 1999 afsat en midlertidig pulje på 10 mio. kr. til de rytmiske spillesteder. Spillesteder i et antal udvalgte kommuner modtog tilskud fra puljen, der blev administreret af Statens Musikråd i henhold til de overordnede principper i rådets forslag til en spillestedslovgivning. Musikrådet udarbejdede i oktober 1999 en foreløbig evaluering af den midlertidige puljeordning. Evalueringen er baseret på ½ års erfaring med puljeordningen, og ifølge evalueringen har både de pågældende spillesteder, kommuner og amtskommuner positive erfaringer med ordningen. På baggrund af de ekstra midler har spillestederne øget markedsføringen, antallet af arrangementer og andelen af den mere eksperimenterende musik.

Kulturministeriet deler Musikrådets opfattelse af, at behovet for en spillestedslovgivning er veldokumenteret. De positive erfaringer fra det fireårige forsøg med de regionale spillesteder har tydeliggjort, at det gennem en indsats over for landets rytmiske spillesteder er muligt at tilføre den levende rytmiske et væsentligt kvalitativt løft til gavn for både musikere og publikum. Den foreløbige evaluering af den midlertidige puljeordning i 1999 har endvidere vist, at en tilskudsordning i henhold til de overordnede principper i Musikrådets forslag kan administreres forholdsvis enkelt af alle parter. Kulturministeriet har derfor i forbindelse med nærværende lovforslag fundet det naturligt at tage udgangspunkt i de overordnede principper i rådets forslag til en spillestedslovgivning.

Det stillede lovforslag lægger således op til, at der indføres en fordelt tilskudsordning for de rytmiske spillesteder.

Den ene del af tilskudsordningen indebærer en bred honorarstøtte, der i udgangspunktet kan søges af alle rytmiske spillesteder. Den meget brede definition af ansøgningsberettigede modsvares af, at beslutningen om tildeling af tilskud træffes af Musikrådet på baggrund af en musikfaglig bedøm-

melse af det enkelte spillesteds musikprogram. Honorarstøtten er således ikke en ordning, hvorefter der automatisk udbetales tilskud til musiske arrangementer, men derimod en kunststøtte, der baseres på en kvalitativ vurdering, foretaget af Musikrådet.

Den anden del af tilskudsordningen har til formål at sikre eksistensen og udviklingen af særlige regionale spillesteder. Disse regionale spillesteder kan i forhold til den brede honorarstøtte betragtes som en overbygning af udvalgte spillesteder, der skal gøre det muligt for dansk rytmisk musik dels at forfølge de højeste kunstneriske ambitioner, dels at indgå i et internationalt musik kredsløb. Et regionalt spillested kan både være et spillested, der har en særlig musikalsk betydning for en given geografisk region, og et genrespecifikt spillested, der har en særlig betydning for præsentationen af en bestemt type musik. Der kan derfor udmærket være flere regionale spillesteder inden for den samme geografiske region eller samme by. Det vil dog være naturligt, at en del af de regionale spillesteder bliver udvalgt efter en overordnet geografisk betragtning, så de rent musikalsk kan fungere som regionale kraftcentre.

Spillestederne indtager i dag en fremtrædende rolle i forhold til det regionale musikmiljø. Lovforslaget lægger derfor op til, at det statslige tilskud til rytmiske spillesteder kun ydes til spillesteder, der modtager et kommunalt eller amtskommunalt tilskud til musikdriften, samt at statens tilskud ikke overstiger det samlede kommunale og amtskommunale tilskud.

I forlængelse heraf er det ligeledes naturligt, at det er de tilskudsgivende kommunalbestyrelser og amtsråd, der har den overordnede tilsynsforpligtigelse over for det enkelte spillested.”

I bemærkningerne til § 3 g, stk. 1, anføres bl.a. (s. 5020):

”Tilskud efter § 3 g ydes til rytmiske spillesteder til udgifter forbundet med musikdriften. Ved tilskud til musikdriften forstås primært økonomisk tilskud til aflønning af professionelle musikere. Den nærmere definition af, hvad der kan støttes som musikdrift, skal fremgå af Musikrådets retningslinier for ordningen.”

I rapporten ”Forslag til en spillestedslovgivning”, der blev udarbejdet af Statens Musikråd i 1998, anføres s. 151 bl.a.:

”Musikrådet hhv. kommune og/eller amt bidrager hver med et tilskud på 50% af udgifterne til selve musikproduktionen. Ved musikproduktionen forstås den samlede musikhonorarudgift, udgifter til pr/reklame, øvrige udgifter i forbindelse med koncertdriften (fx provision, billetter, KODA/Gramex) samt lønnen til en fuldtidsansat kunstnerisk leder.”

Danske Jazz, Beat & Folkemusik Autorer, der var blevet hørt over lovforslaget, anførte i sit høringssvar af 25. februar 2000 bl.a.:

”Som musikautororganisation finder vi det tillige vigtigt, at Musikrådet sikrer, at spillestederne også påtager sig en innovativ opgave. Således vil vi gerne benytte lejligheden til at påpege, at der bør kunne gives støtte til udøvende såvel som skabende kunstnere. Det er f.eks. vigtigt for den kunstne-

riske fødekæde, at spillesteder også kan få mulighed for at bestille ny musik hos rytmiske komponister og sangskrivere.

Afslutningsvis vil vi henlede opmærksomheden på, at Musikrådet sikrer, at spillestederne husker at reservere midler, så komponisterne til musikken kan få deres betaling via KODA.”

I forventning om senere vedtagelse af rådets forslag til en spillestedslovgivning havde Statens Musikoråd allerede ved skrivelse af 18. januar 1999 til kommuner, amter og rytmiske spillesteder foretaget indkaldelse af ansøgninger om status som regionalt spillested/storbyspillested for 2000-2003. Ansøgningsfristen udløb den 1. maj 2000. I skrivelsen anføres bl.a.:

”Spillested og kommune/amt skal i ansøgningen opstille en målsætning for spillestedet i perioden 2000-2003 samt definere, om man ansøger som regionalt spillested eller storbyspillested ----. Desuden skal opstilles et budget for årene 2000, 2001, 2002 og 2003, hvori også indgår informationer om forventet arrangementsfrekvens, entréindtægt, udgifter til lønninger, musikdrift og produktion.

Spillestedet skal budgettere med minimum én fuldtidsansat kunstnerisk leder i hele perioden. Der vil blive lagt stor vægt på den kunstneriske leder i behandlingen af ansøgningen. Ansøgningen skal vedlægges dokumentation for økonomi, repertoire og arrangementsfrekvens for 1998.”

Der er vedrørende to spillesteder – Copenhagen JazzHouse og Musikcafeen – fremlagt eksempler på ansøgninger om at opnå status som regionalt spillested og på de indgåede aftaler herom mellem kommunen, Statens Musikoråd og spillestedet. I budgetterne er medtaget afgift til KODA med beløb, som efter det oplyste svarer til, hvad der er betalt i foregående år. I aftalerne, hvoraf den ene er udateret, medens den anden er dateret den 1. maj 2001, er bl.a. beskrevet, hvilke forpligtelser spillestedet påtager sig med hensyn til antallet af koncerter og disses karakter m.v.

Der var i 1999 udpeget 9 regionale spillesteder, i 2000 var der udpeget 14 og fra 2001 har der været udpeget 18 (klagerne).

KODA har gennem mange år haft dels en såkaldt restaurationstarif, dels en koncerttarif (også benævnt ”den almindelige koncerttarif”, jf. klagerens påstand). Koncerttariffen anvendes, når musikken er det primære ved arrangementet, dog således, at arrangementer, hvor entréprisen overstiger 125 kr., under alle omstændigheder anses for koncerter.

Restaurationsstariffen omfatter dels en tarif for baggrundsmusik, dels en tarif for underholdnings- og dansemusik. For baggrundsmusik betales et beløb pr. måned afhængigt af lokalets størrelse. For underholdnings- og dansemusik betales et beløb pr. kvartal afhængigt af lokalets størrelse og antal-

let af dage, hvor der spilles musik. Begge tariffer gælder også for levende musik, så længe arrangementet ikke har karakter af en koncert.

Efter KODA's almindelige koncerttarif betales for hvert enkelt koncertarrangement som udgangspunkt en procentdel af billetindtægten (bruttoindtægten uden moms). Af en billetindtægt på indtil 130.000 kr. betales 5,5 %, af en yderligere indtægt mellem 130.000 kr. og 325.000 kr. betales 3,3 %, og af en indtægt udover 325.000 kr. betales 2,0 %. Denne indtægtsbestemte tarif suppleres af en minimumstarif, hvorefter der mindst skal betales et beløb, der er afhængigt af antallet af tilhørere.

KODA har anført, at de rytmiske spillesteder, herunder klagerne, tidligere i betydeligt omfang alene har betalt vederlag til KODA efter restaurationstariffen, selv om koncerttariffen egentlig burde have været anvendt. De regionale spillesteder har erklæret sig enige i, at langt hovedparten af deres arrangementer må betragtes som koncerter.

Inden for den klassiske musiks område blev i 1998 mellem KODA og Sammenslutningen af Danske Musikforeninger indgået aftale om anvendelse af en anden tarif for afholdelse af koncerter. Efter denne særlige koncerttarif skal der – efter en overgangsperiode med anvendelse af mindre procentsatser - fra og med 2001 betales et vederlag til KODA på 10% af det samlede kunstnerhonorar vedrørende koncerten, dog under alle omstændigheder et mindstebeløb i overensstemmelse med den almindelige koncerttarifs minimumstarif. Denne aftale er godkendt af Kulturministeriet den 3. april 1998. KODA har anført, at baggrunden for aftalen var, at den betydelige offentlige støtte, der ydes til afholdelse af klassiske koncerter, indebærer, at entreindtægterne ikke længere var et egnet mål for værdien af de musikrettigheder, KODA stillede til rådighed. Da støtten i reglen ikke er relateret til den enkelte koncert, valgte man – i mangel af anden målestok for den økonomiske værdi af den enkelte koncert – at sætte vederlaget til KODA i forhold til de udbetalte kunstnerhonorarer. Tilsvarende aftaler er indgået med en række andre organisationer, som arrangerer klassiske koncerter og modtager betydelig offentlig støtte hertil.

Efter vedtagelsen af loven om ændring af musikloven rettede KODA ved skrivelse af 26. maj 2000 henvendelse til de da udpegede regionale spillesteder, idet KODA var af den opfattelse, at den etablerede tilskudsordning nødvendiggjorde en ændring af principperne for spillestedernes betaling til KODA. De regionale spillesteder nedsatte et forhandlingsudvalg, og der førtes herefter gennem en længere periode forhandlinger mellem dette og KODA om indholdet af en ny tarif. Under forhand-

lingerne tilkendegav KODA, at man ønskede en ordning svarende til den, der var aftalt inden for den klassiske musiks område, dvs. som udgangspunkt et vederlag på 10% af kunstnerhonoraret, dog således, at man var indforstået med en overgangsperiode med en gradvis optrapning af procentsatsen. De regionale spillesteders forhandlingsudvalg kunne ikke acceptere KODA's udspil, idet man bl.a. anførte, at spillestederne var bundet af de godkendte budgetter for tiden til og med 2003, og at man ønskede en tarif, der var baseret på entreindtægten.

Ved skrivelse af 28. juni 2001 til klagerne meddelte KODA, at man, da det ikke havde været muligt opnå enighed, med virkning fra 1. juli 2001 fastsatte en ny tarif og nye vilkår i øvrigt for regionale spillesteder. Efter denne tarif udgør vederlaget til KODA fra og med 2006 som udgangspunkt 10 % af det samlede musikerhonorar, således at årene 2001 til 2005 er en overgangsperiode (optrappingsperiode), i hvilken der betales et mindre vederlag stigende fra 3,5 % af musikerhonoraret i 2001 til 8,5 % i 2005. KODA's principale selvstændige påstand i denne sag svarer i det hele til den således fastsatte nye tarif og de hertil hørende øvrige nye vilkår.

De regionale spillesteder meddelte ved skrivelse af 19. juli 2001 til KODA, at de ville indbringe sagen for Ophavsretslicensnævnet. De forsøgte dog med støtte fra de øvrige rytmiske spillesteder at få forhandlingerne genoptaget, men KODA tilkendegav ved skrivelse af 17. oktober 2001, at man ikke ønskede at genoptage forhandlingerne med de regionale spillesteder.

De regionale spillesteders advokat meddelte ved skrivelse af 26. november 2001 til KODA, at spillestederne uden præjudice for den kommende sag for nævnet havde underskrevet de aftaler, som KODA havde fremsendt med skrivelsen af 28. juni 2001. Spillestederne har således siden 1. juli 2001 betalt i henhold til den nye tarif, idet betalingerne betragtes som a conto betalinger.

I en skrivelse af 14. maj 2003 til Sammenslutningen af spillesteder i Danmark, har KODA tilkendegivet, at man ønsker at indlede forhandlinger om en ny tarif for de honorarstøttede rytmiske spillesteder, såfremt man i sagen mod de regionale spillesteder får medhold i, at offentlig og/eller privat subsidiering af koncertaktiviteter skal have betydning for tariffastsættelsen.

Af Statens Musikeråds årsberetning 2001 s. 45 fremgår, at rådet i 2001 udbetalte honorarstøtte til 158 spillesteder med i alt ca. 10,3 mio. kr., medens rådet udbetalte tilskud til de 18 regionale spillesteder med i alt ca. 18,6 mio. kr. Af en oversigt udarbejdet af klagerne fremgår, at de samlede til-

skud til klagerne, dvs. tilskud fra dels Statens Musikråd, dels kommuner og amter, såvel i 2001 som i 2002 udgjorde ca. 37 mio. kr.

Klagnernes samlede entreindtægter var i 2000 ca. 15,6 mio. kr., i 2001 ca. 24,0 mio. kr. og i 2002 ca. 25,6 mio. kr.

Klagnernes samlede kunstnerhonorarer udgjorde i 2000 ca. 21,4 mio. kr., i 2001 ca. 29,5 mio. kr. og i 2002 ca. 30,8 mio. kr.

Klagnerne har udarbejdet en oversigt over konsekvenserne af KODA's krav baseret på de realiserede tal for 2000. I dette år betalte klagerne i alt ca. 546.000 kr. i afgift til KODA. Hvis der havde været betalt 5,5 % af entreindtægten, jf. klagnernes påstand, ville afgiften have været ca. 847.000 kr. KODA's krav ville – baseret på 2000-tallene – i 2001 være ca. 750.000 kr. og ville stige år for år, indtil det i 2006 ville være ca. 2.142.000 kr.

KODA har udarbejdet følgende beregning vedrørende konsekvenserne af KODA's forskellige påstande baseret på de realiserede tal for 2002:

Indtægter:

A. Entréindtægter	kr.	25.619.644
B. Støtte/tilskud	kr.	37.247.745
C. Forskel regnskab – oplyste *	kr.	6.741.790
D. Indtægt Bardrift **	kr.	13.811.248
E. Diverse indtægter	kr.	8.962.253
I alt	kr.	92.382.680

Udgifter:

F. Kunstnerhonorar	kr.	30.831.202
--------------------	-----	------------

Tarifforslag:

KODA's principale påstand

2002:		
4,5% af kunstnerhonorar (F)	kr.	1.387.404
2006:		
10% af kunstnerhonorar (F)	kr.	3.083.120

KODA's subsidiære påstand

2002:		
2,48% af entré + tilskud/støtte (A+B)	kr.	1.559.111
2006:		
5,5% af entré + tilskud/støtte (A+B)	kr.	3.457.706

KODA's mere subsidiære påstand

2002:		
5,4% af entréindtægt (A)	kr.	1.383.461
2006:		
12% af entréindtægt (A)	kr.	3.074.357

* Difference i tilskud – opgjort af KODA – er forskellen mellem det oplyste og det af KODA aflæste i regnskaberne for 2002 (2001)

** Bruttofortjeneste: Omsætning – vareforbrug. I enkelte tilfælde er tallene dog nettotal

Ifølge klagernes påstand ville vederlaget udgøre 5,5 % af entreindtægten på 25.619.644 kr. eller 1.479.080 kr. Det vederlag, som KODA kræver fra og med 2006, er således godt dobbelt så stort som det vederlag, der følger af klagernes påstand.

Forklaringer

Finn Slumstrup har forklaret, at han, der har baggrund i jazzmusikken, har været menigt medlem af Statens Musikråd i årene 1983-1991 og formand for rådet fra 1. oktober 1999 til 1. juli 2003, hvor rådet blev nedlagt. Overvejelserne vedrørende de rytmiske spillesteder går helt tilbage til 1983. Man forsøgte sig i Sønderjylland med en abonnementsordning, hvilket ikke gik. I årene 1987-1991 ydede man konsulentbistand og transportstøtte m.m. inden for en ramme på ca. 4 mio. kr., idet Copenha-

gen JazzHouse dog havde en særlig flerårig ordning. Erfaringerne fra forsøget med de 5 regionale spillesteder på grundlag af CASA-rapporten var positive, og i samme periode iværksatte københavnsafdelingen af Dansk Musikerforbund en honorarstøtteordning, som Musikrådet "overtog". Rådets forslag fra 1998 blev positivt modtaget på en høring på Christiansborg i november 1998. De regionale spillesteder kan ikke modtage honorarstøtte. Musikloven er en musikerlov, og Musikrådet drøftede ikke størrelsen af vederlaget til KODA, men man mente, at de flere arrangementer, som støtten muliggjorde, også ville komme KODA til gode. Støtten har også ført til lavere entrepriser. Man var klar over, at støtteordningerne ville føre til krav fra musikerne om højere betaling. Den rytmiske musiks vilkår kan ikke sammenlignes med den klassiske musiks, bl.a. fordi de klassiske koncerter i vidt omfang bygger på abonnementsordninger, og fordi der er mange faste musikerstillinger inden for den klassiske musik. Den nuværende støtteordning for har de rytmiske spillesteder er forlænget til udgangen af 2004.

Niels Bak, der er direktør for KODA, har forklaret, at KODA i forbindelse med ændringen af musikloven i 2000 ydede bistand til Statens Musikråd i form af talmateriale. KODA har endnu ikke modtaget svar på henvendelsen af 14. maj 2003 til de honorarstøttede spillesteder, men vil følge henvendelsen op, når nævnet kendelse i nærværende sag foreligger.

Parternes procedure

De regionale spillesteder har anført, at hovedbegrundelsen for, at de ikke kan acceptere KODA's vederlagskrav, er, at det indebærer en urimelig forskelsbehandling af de regionale spillesteder i forhold til andre rytmiske spillesteder, herunder navnlig i forhold til de honorarstøttede spillesteder, som også modtager væsentlig offentlig støtte. Støtten til de regionale spillesteder modsvares af en række særlige forpligtelser, herunder til at afholde kvalitetsbetonede, "smalle" koncertarrangementer, og når disse særlige forpligtelser tages i betragtning, adskiller de regionale spillesteders økonomiske situation sig ikke væsentligt fra andre rytmiske spillesteders. Der kan ikke lægges vægt på, at KODA på et sent tidspunkt i sagens forløb har bebudet, at man også over for de honorarstøttede spillesteder vil rejse krav om en ændring af tariffen, idet det er uvist, hvad der kommer ud af forhandlingerne herom, og idet det ikke er rimeligt, at KODA i første omgang alene retter sit krav om vederlagsforhøjelse alene mod de regionale spillesteder, hvis meningen er, at der på længere sigt skal gennemføres en generel ændring i forhold til alle rytmiske spillesteder. I forarbejderne til ophavsretslovens § 75 a fremhæves, at Ophavsretslicensnævnet ved rimelighedsvurderingen skal ind-

drage konkurrenceretlige principper, herunder forbudet mod urimelig forskelsbehandling. Håndhævelse af dette princip er særlig væsentligt, fordi KODA indtager en monopolstilling.

Af forarbejderne til og grundlaget for ændringen af musikloven, herunder CASA-rapporten fra 1994 og Statens Musikråds forslag fra 1998, fremgår, at formålet med støtten til de rytmiske spillesteder har været at bidrage til løsning af spillestedernes krise gennem støtte til spillesteder og musikere, og at det ikke har været hensigten at yde direkte støtte til de skabende kunstnere. Noget andet er, at støtten til spillestederne indirekte kommer KODA til gode derved, at støtten muliggør flere koncertarrangementer. De regionale spillesteders samlede entreindtægter har da også været stigende i årene efter 2000, hvilket også uden en tarifændring kommer KODA til gode. Den rytmiske musik kan med hensyn til vederlaget til KODA ikke sammenlignes med den klassiske musik, bl.a. fordi det inden for den rytmiske musik er langt mere almindeligt, at de udøvende kunstnere samtidig selv er komponister eller tekstforfattere. Der er derfor ikke grundlag for at overføre den særlige koncerttarif, der er aftalt mellem KODA og arrangører af klassiske koncerter, som modtager væsentlig offentlig støtte, til den rytmiske musiks område. Den meget betydelige forhøjelse af vederlaget, som KODA's krav indebærer, savner rimeligt grundlag, idet det herved bl.a. må tages i betragtning, at der også forud for ændringen af musikloven blev ydet væsentlig offentlig støtte til de rytmiske spillesteder. Uanset den ydede økonomiske støtte er det fortsat entreindtægterne, som er udtryk for, "hvad markedet kan bære", og dermed for musikkens værdi. En væsentlig forhøjelse af vederlaget til KODA bør i hvert fald ikke kunne gennemføres i perioden til og med 2003, idet der ikke er plads hertil inden for rammerne af de budgetter, der er godkendt for denne periode.

Hvad angår grundlaget for beregningen af vederlaget til KODA, finder de regionale spillesteder, at navnlig den beregningsmetode, som fremgår af KODA's principale påstand, hvorefter vederlaget skal beregnes som en procent af det samlede musikerhonorar – på længere sigt 10% heraf – er problematisk. Musikerhonoraret afspejler ikke musikkens værdi, idet denne ikke øges i takt med antallet af deltagende musikere. Anvendelse af musikerhonoraret som beregningsgrundlag vil desuden kunne give anledning til opgørelses- og kontrolmæssige vanskeligheder, idet der ud over selve honoraret kan ydes betaling til de udøvende kunstnere i form af godtgørelse af udgifter til transport, ophold og fortæring m.v. Da musikerhonoraret stort set er det samme, hvad enten der er tale om et smalt arrangement eller et i kommerciel henseende godt arrangement, vil anvendelse af musikerhonoraret som grundlag for beregning af vederlaget til KODA, endvidere indebære en yderligere be-

lastning af de smalle arrangementer, hvilket - i strid med musiklovens formål – vil formindske spillestedernes lyst til at afholde smalle arrangementer.

KODA har anført, at det er rimeligt og i overensstemmelse med sædvanlig praksis, at vederlaget til KODA sættes i relation til værdien af de ophavsrettigheder, der anvendes. I den koncerttarif, som har været gældende gennem mange år – den almindelige koncerttarif – sker dette ved, at vederlaget som udgangspunkt beregnes som en procent af entreindtægten. I det omfang, der ydes væsentlig offentlig eller privat støtte til koncertarrangøren, sættes de almindelige markedsmekanismer imidlertid ud af kraft, således at entreindtægten ikke længere er et egnet mål for musikkens værdi. Støtten muliggør en øget musikanvendelse, uden at entreindtægterne øges tilsvarende, og støtten må betragtes som en betaling til koncertarrangøren, der skal sidestilles med entreindtægten. Der må derfor ved fastsættelsen af vederlaget til KODA tages hensyn til den ydede støtte – som udgangspunkt således, at støtten medregnes i beregningsgrundlaget for det indtægtsbestemte vederlag, jf. KODA's subsidiære påstand. Også i relation til andre omsætningsbestemte tariffer er det anerkendt, at beregningsgrundlaget som udgangspunkt omfatter alle indtægter, herunder offentlige tilskud, jf. Ophavsretslicensnævnets kendelse af 20. juni 2002 i sag nr. 82 for så vidt angår offentlige tilskud til ikke-kommercielle lokalradioer (kendelsen s. 33). Det var da også den betydelige offentlige støtte, der ydes til afholdelse af koncerter på den klassiske musiks område, som var baggrunden for den særlige koncerttarif, som i 1998 blev aftalt mellem KODA og Sammenslutningen af Danske Musikforeninger. Noget andet er, at man af praktiske grunde valgte at anvende musikerhonoraret som beregningsgrundlag. Ved ændringen af musikloven pr. 1. januar 2001 er der inden for den rytmiske musik etableret en ordning, hvorefter de regionale spillesteder modtager væsentlige offentlige tilskud, og KODA's krav om, at der skal tages hensyn hertil ved fastsættelsen af vederlaget til KODA, er, som det fremgår af det anførte, i overensstemmelse med almindeligt anerkendte principper.

KODA bestrider ikke, at støtten efter musikloven til den rytmiske musik primært er tænkt som en støtte til spillestederne og de udøvende musikere, men hverken loven eller dens forarbejder udelukker, at støtten i et vist omfang også kommer de skabende kunstnere til gode. Støtten ydes til musikdriften, hvilket utvivlsomt også omfatter vederlaget til KODA. Som anført har koncertarrangørerne inden for den klassiske musiks område anerkendt, at den offentlige støtte skal tages i betragtning ved fastsættelsen af vederlaget til KODA, og der er ingen holdepunkter for, at den rytmiske musik ikke i denne henseende kan sammenlignes med den klassiske musik. Det forhold, at der ved klassiske koncerter i mindre grad er personsammenfald mellem skabende og udøvende kunstnere,

end det er tilfældet for rytmiske koncerter, har ingen relevans for spørgsmålet om vederlag til KODA. Det vederlag, KODA kræver af de rytmiske spillesteder, svarer til det vederlag, der betales efter den særlige koncerttarif for klassisk musik, og er ikke urimeligt højt. Til sammenligning kan nævnes, at den omsætningsbestemte tarif for en lokalradio ved en musikprocent på 100 udgør 7,75% af de samlede indtægter, jf. Ophavsretslicensnævnets kendelse i sag nr. 82. Den procent af indtægterne, som de regionale spillesteder efter KODA's subsidiære påstand skal betale, er lavere, hvortil kommer, at KODA har accepteret, at indtægter fra bardrift holdes uden for beregningsgrundlaget. At KODA's krav over for de regionale spillesteder på længere sigt indebærer en væsentlig forhøjelse i forhold til det hidtil betalte vederlag, beror dels på, at der som anført må tages hensyn til de ændrede forhold, som den offentlige støtte indebærer, dels på, at der hidtil i et ikke ubetydeligt omfang alene er betalt efter restaurationstariffen. Spillestedernes budgetter for perioden frem til udgangen af 2003 kan ikke påberåbes over for KODA, og i øvrigt er der gennem den gradvise forhøjelse af procentsatserne, der fremgår af KODA's påstande, fuldt ud taget hensyn til spillestedernes behov for en overgangsordning.

Det krav om en tarifændring, som KODA har rejst over de regionale spillesteder, er ikke udtryk for, at disse udsættes for en urimelig forskelsbehandling set i forhold til andre rytmiske spillesteder, herunder de honorarstøttede spillesteder. Den støtteordning, som blev gennemført ved ændringen af musikloven, indebærer, at den gennemsnitlige støtte til de enkelte regionale spillesteder et langt større end den gennemsnitlige støtte til de enkelte honorarstøttede spillesteder, og det er derfor ikke urimeligt, men tværtimod rimeligt og naturligt, at KODA i første omgang har koncentreret sig om at få gennemført en ændring af tariffen for de regionale spillesteder. KODA har i øvrigt til hensigt at tilpasse tariffen for de honorarstøttede spillesteder efter de principper, der fastslås i nærværende sag. Støtten til disse spillesteder ydes imidlertid på en anden måde end støtten til de regionale spillesteder, og det er muligt, at den beregningsmetode, der fremgår af KODA's subsidiære påstand, lettere end den beregningsmetode, der fremgår af den principale påstand, lader sig overføre på de honorarstøttede spillesteder.

KODA's subsidiære påstand indebærer, at den almindelige koncerttarif i det væsentlige fastholdes alene med den ændring, at offentlig og privat støtte indgår i beregningsgrundlaget ved siden af entreindtægter. Denne ændring er som anført i overensstemmelse med et almindeligt anerkendt princip, og KODA bør derfor i hvert fald have medhold i den subsidiære påstand. Af den beregning, KODA har foretaget på grundlag af de regionale spillesteders regnskabstal for 2002, fremgår, at det

samlede vederlag til KODA i henhold til den subsidiære påstand er noget større end det samlede vederlag i henhold til den principale påstand, og som det mindre i det mere må der derfor også kunne gives KODA medhold i den principale påstand. At KODA foretrækker den beregningsmetode, som fremgår af den principale påstand, dvs. at vederlaget fastsættes som en procent af musikerhonoraret, beror navnlig på, at denne beregningsmetode er valgt ved den særlige koncerttarif for klassisk musik, og på de hensyn af praktisk karakter, som var baggrunden herfor. Af hensyn til fordelingen af vederlaget til KODA's medlemmer skal der ske en værdiansættelse af den enkelte koncert, og når støtten ydes generelt til arrangøren og ikke til den enkelte koncert, bliver musikerhonoraret den bedste målestok for værdien af den enkelte koncert. Men i øvrigt har KODA ingen stærk præference for den principale påstand frem for den subsidiære.

Ophavsretslicensnævnets bemærkninger

Ifølge den almindelige koncerttarif, som efter de regionale spillesteders påstand skal lægges til grund for deres betaling af vederlag til KODA i forbindelse med afholdelse af arrangementer, der har karakter af koncerter, udgør vederlaget som udgangspunkt 5,5 % af entreindtægten. Ophavsretslicensnævnet er imidlertid enig med KODA i, at den betydelige offentlige støtte, som de regionale spillesteder modtager efter ændringen af musikloven i 2000, har forrykket grundlaget for anvendelsen af den almindelige koncerttarif, og at KODA er berettiget til at forlange, at der tages hensyn til denne støtte ved fastsættelsen af vederlaget til KODA. Støtten efter musikloven ydes til udgifter forbundet med musikdriften, jf. lovens § 3 g, stk. 1, og efter nævnets opfattelse udelukker hverken lovens ordlyd eller dens forarbejder, at den ydede støtte tages i betragtning ved fastsættelsen af vederlaget til KODA. Den særlige koncerttarif, som i 1998 blev aftalt mellem KODA og Sammenslutningen af Danske Musikforeninger, og som er godkendt af Kulturministeriet, må antages på tilsvarende måde at være begrundet i den betydelige offentlige støtte, som inden for den klassiske musiks område ydes til afholdelse af koncerter, og der kan ikke gives de regionale spillesteder medhold i, at den rytmiske musik ikke i denne sammenhæng kan sidestilles med den klassiske musik. Også på andre områder er det anerkendt, at der ved fastsættelsen af vederlaget til KODA bør tages hensyn også til indtægter i form af offentlige eller private tilskud, jf. bl.a. Ophavsretslicensnævnets kendelse af 20. juni 2002 i sag nr. 82 for så vidt angår lokalradioernes omsætningsbestemte tariffer.

KODA's tre selvstændige påstande bygger på forskellige beregningsgrundlag, men fører til nogenlunde samme vederlagsniveau. Dette vederlagsniveau, som svarer til det, der følger af den særlige

koncerttarif inden for den klassiske musiks område, overstiger efter Ophavsretslicensnævnets opfattelse ikke det rimelige. Gennem den gradvise forhøjelse af procentsatserne til det endelige niveau, der først nås i 2006, er der i tilstrækkeligt omfang taget hensyn til de regionale spillesteders behov for en overgangsperiode, herunder som følge af, at der foreligger godkendte budgetter for tiden indtil udgangen af 2003. Den offentlige støtte, der ydes til de enkelte regionale spillesteder, er væsentligt større og har en anden karakter end den støtte, der ydes til de enkelte honorarstøttede spillesteder, og det kan derfor ikke betragtes som en urimelig forskelsbehandling, at KODA har valgt at forlange en forhøjelse af tariffen for de regionale spillesteder uden samtidig at inddrage de honorarstøttede spillesteder.

Af det anførte følger, at de regionale spillesteders påstand ikke tages til følge, og Ophavsretslicensnævnet finder, at valget for så vidt angår KODA's selvstændige påstande må stå mellem den principale påstand og den subsidiære påstand. I denne henseende kan der efter nævnets opfattelse ikke lægges afgørende vægt på den beregning, der er foretaget på grundlag af regnskabstallene for 2002, og som viser, at det samlede vederlag, de regionale spillesteder skal betale til KODA, hvis den principale påstand tages til følge, er mindre end det samlede vederlag, der skal betales, hvis den subsidiære påstand tages til følge. Der kan med tiden ske en forskydning af forholdet mellem entreindtægter, tilskud og honorarudgifter, og beregningen bygger på samlede tal, som ikke nødvendigvis gør sig gældende for det enkelte spillested. Den tarif, der fremgår af den subsidiære påstand, er udtryk for, at offentlig og privat støtte inddrages i beregningsgrundlaget for den almindelige koncerttarif i tillæg til entreindtægterne, og nævnet finder, at hensyntagen til sådan støtte – uanset dennes nærmere karakter – mest naturligt og konsekvent kan ske på denne måde. Hertil kommer, at de regionale spillesteder over for den principale påstand om anvendelse af honorarudgiften som beregningsgrundlag har haft særlige indvendinger, som ikke uden videre kan afvises. Uanset at KODA's principale påstand svarer til den tarif, der er aftalt inden for den klassiske musiks område, finder nævnet herefter, at denne påstand ikke bør tages til følge, og nævnet tager herefter KODA's subsidiære påstand til følge.

Den tarif og de øvrige vilkår, der skal være gældende, fremgår herefter af sagens bilag O, der vedhæftes som bilag til kendelsen. Tariffens § 10 erstattes af den bestemmelse om den tidsmæssige udstrækning, hvorom der er enighed mellem parterne.

Thi bestemmes:

Indklagede, KODA, frifindes for den påstand, der er nedlagt af klagerne, De regionale spillesteder: Fonden Bornholms Musikhus, Foreningen Copenhagen JazzHouse, Foreningen Det Bruunske Pakhus, Foreningen Fermaten, Foreningen Bag Forbrændingen, Musikforeningen Loppen, Multihus Tobaksfabrikken, Foreningen Gimle, Musikcafeen, Den Selvejende Institution Rytmeposten, Skråen, Storstrøms Amts Rytmske Spillested – STARS, Sammenslutningen Stengade 30, Studentehuset (Aalborg), Kultur- og Medborgerhuset Sønderborghus, Cap Rock-Train, Koncertvirksomhedens Fond (VEGA) og Fonden VoxHall.

Klagerne skal anerkende, at tariffen for klagernes benyttelse af KODA's repertoire fastsættes i overensstemmelse med **bilag O**, således at der i beregningsgrundlaget for tariffens procentvederlag ud over entréindtægter medregnes offentlig støtte og offentlige og private sponsorindtægter af enhver art, og således at vederlagsprocenten fastsættes som følger:

2001:	1,93%
2002:	2,48%
2003:	3,03%
2004:	3,85%
2005:	4,68%
2006 og frem:	5,50%

For KODA's tilladelse til anvendelse af KODA's repertoire skal i øvrigt gælde de minimumstariffer og øvrige vilkår, der fremgår af **bilag O**.

Tariffen skal være gældende fra 9. juni 2001 og indtil den af en af parterne måtte blive opsagt med mindst 6 måneders varsel til udløbet af et kalenderår. Dog kan tariffen tidligst opsiges til ophør den 31. december 2006, med mindre den offentlige støtte til de regionale spillesteder ændres væsentligt, i hvilket tilfælde opsigelsesbestemmelsen alene skal være om angivet i første punktum. Ved væsentlig ændring forslås i denne sammenhæng, at den samlede offentlige støtte til de regionale spillesteder for et kalenderår afviger med mere end 25%, i opadgående eller nedadgående retning, fra den gennemsnitlige årlige offentlige støtte for perioden 2001-2003.

I medfør af § 4 i bekendtgørelse nr. 762 af 2. oktober 1997 om Ophavsretslicensnævnet bestemmes, at klagerne med solidarisk hæftelse skal betale halvdelen af udgifterne ved nævnets behandling af sagen, medens den anden halvdel skal betales af indklagede.

Peter Blok

Asger Thylstrup

Hanne Bender

Regionale Spillesteder

Livekoncerter

I henhold til ansøgning gives tilladelse til det regionale spillested, der iht. musikloven modtager tilskud til udgifter forbundet med musikdriften til at anvende det af KODA forvaltede repertoire, der er beskyttet efter gældende lovgivning.

VILKÅR

- § 1. Tilladelsen gælder kun for den i ansøgningen anførte ansvarlige indehaver af det regionale spillested og det musikforhold, som er angivet i ansøgningen
- § 2. Ved livekoncerter i regionale spillesteder betales følgende procentsatser af billetindtægten (ekskl. moms) samt offentlig støtte og offentlige og private sponsorindtægter af enhver art:

2001	1,93%
2002	2,48%
2003	3,03%
2004	3,85 %
2005	4,68 %
Fra og med 2006	5,50 %

Dog minimum pr. koncert i forhold til godkendt lokalekapacitet:

Priserne er fastsat på basis af nettoprisindekset for juli 2000 opgjort til 100,0 og reguleres i overensstemmelse med nettoprisindekset for juli for hvert følgende år.

- § 3 Betaling finder sted aconto forud i kvartalsvise lige store beløb beregnet på grundlag af det regionale spillesteds oplysning om de forventede samlede billetindtægter (ekskl. moms) samt offentlig støtte og offentlige og private sponsorindtægter af enhver art i det kommende år. Det regionale spillested er forpligtet til senest den 1/12 at indsende oplysninger om forventet samlet billetindtægt (ekskl. moms) samt offentlig støtte og offentlige og private sponsorindtægter af enhver art samt forventet antal koncerter.

Dersom oplysningerne ikke er modtaget rettidigt, eller dersom de oplyste antal koncerter, indtægter m.v. er væsentligt mindre end de faktiske beløb i det forudgående år uden at dette kan begrundes tilfredsstillende, kan KODA skønsmæssigt ansætte det kvartalsvise beløb til en fjerdedel af sidste års endelige beløb.

Acontobeløbet er forfaldent til betaling den 1/1, 1/4, 1/7 og 1/10 og skal, hvis andet ikke er aftalt, være KODA i hænde senest den 15/1, 15/4, 15/7 og 15/10.

Ved for sen indbetaling er KODA berettiget til fra forfaldsdato at beregne rente, som udgør en årlig rente i overensstemmelse med rentelovens bestemmelser. Ved udsendelse af rykkerskrivelse tilskrives gebyr.

- § 4 Senest to måneder efter udløbet af et kalenderår respektive efter udgangen af en slutperiode indsender det regionale spillested opgørelse med oplysning om faktisk billetindtægt (ekskl. moms) pr. koncert, offentlig støtte og offentlige og private sponsorindtægter af enhver art, faktisk antal koncerter samt lokalekapacitet pr. koncert.

Eventuelt for meget betalt vederlag skal tilbagebetales af KODA senest den 1. april. Eventuelt for lidt betalt vederlag skal betales af spillestedet senest 14 dage efter modtagelse af faktura fra KODA.

KODA kan stille krav om nærmere dokumentation for spillestedets opgørelse.

- § 5 Det regionale spillested er forpligtet til senest hver den 1. maj at indsende et eksemplar af det regnskab, som er godkendt af kommunen og sendt til Statens Musikråd.

Regnskabet skal være aflagt og revideret i henhold til Statens Musikråds til enhver tid gældende regnskabs- og revisionsinstruks for tilskud af drift. I noterne til regnskabet skal det specificeres, hvordan indtægter, tilskud, udgifter mv. til musikdrift er anvendt.

- § 6 Tilladelsen omfatter ikke:

- a) Musikdramatiske værker (operaer, operetter, musicals, balletter o.l.), når de fremføres som sådanne
- b) Arrangementer arrangeret af eller i samarbejde med tredjemand
- c) Arrangementer, som ikke er beskrevet i nærværende vilkår og priser

I ovennævnte tilfælde er KODA berettiget til i hvert enkelt tilfælde at undersøge, om det enkelte arrangement er omfattet af nærværende aftale. Det regionale spillested er ligeledes forpligtet til at indsende fortegnelse over arrangementer afholdt af eller i samarbejde med andre personer og/eller virksomheder med oplysning om navn og adresse mv.

§ 7 Det regionale spillested drager omsorg for, at der for samtlige koncerter indsendes programoversigter med angivelse af:

Hovedoplysninger:

- navn på den/de optrædende
- dato for arrangementet
- stedet, hvor arrangementet er afholdt

Detailoplysninger:

- titler på de fremførte musikværker
- navn på komponister
- navn på sangskrivere
- navn på evt. arrangør af musikværkerne
- spilletid i hele minutter pr. værk

Programoversigterne indsendes månedsvis og skal, hvis ikke andet er aftalt, være modtaget hos KODA senest den 15. i den efterfølgende måned. Rapporteringen kan ske enten på KODA's blanketter, sætlistes eller lignende.

§ 8 KODA friholder det regionale spillested for ethvert krav, der måtte opstå fra tredjemand for offentlig fremførelse af hans værk, for så vidt dette tilhører KODA's repertoire, og såfremt udførelsen omfattes af bestemmelserne i denne aftale.

Hvis en rettighedshaver kræver det, kan KODA nedlægge forbud mod, at enkelte konkrete musikværker bliver spillet.

Tilladelsen omfatter ikke musikanvendelse, som ikke er beskrevet i nærværende vilkår og priser.

Tilladelsen giver ikke det regionale spillested ret til at optage værker på bånd eller andre indretninger, der kan gengive dem, bortset fra hvad der følger af reglerne i ophavsretsloven. Enhver anden form for lydfæstning og mangfoldiggørelse af beskyttede musikværker kræver yderligere tilladelse fra rettighedshaverne.

Fordelingen af de indbetalte beløb er det regionale spillested uvedkommende.

§ 9 Udebliver betalingen af vederlaget eller misligholdes denne aftale på anden måde, bortfalder tilladelsen til at fremføre KODA's repertoire ved de af denne aftale omfattede koncerter. Det regionale spillested er herefter uberettiget til at fortsætte musikfremførelsen. Hvis der ikke foreligger en gyldig tilladelse fra KODA, vil KODA væ-

re berettiget til yderligere at opkræve 50 pct. af de gældende priser for den periode, hvor musikken er blevet brugt uden tilladelse.

- § 10 Tariffer og vilkår er gældende fra 9. juni 2001 og indtil videre og kan opsiges af parterne med 6 måneders varsel til udgangen af et kalenderår dog tidligst til ophør den 31. december 2006